

K PROTITANKOVÉ OBRANĚ V AMERICKÉ, ZÁPADONĚMECKÉ A FRANCOUZSKÉ ARMÁDĚ

(Článek uveřejněný ve VM č. 2/1990)

Zaujal mne článek podplukovníka Ing. Stanislava Jurnečka protitanková obrana v americké, západoněmecké a francouzské armádě uveřejněný ve VM č. 2/90, kde autor na str. 75 uvádí: „*Hlavní nárůst kapacity palebného ničení mají v budoucnosti zabezpečovat prostředky s dosahem 8 až 150 km, koncipované na základě již zavedených dělostřeleckých zbraňových systémů, ...*“. V přehledných tabulkách na následujících stranách jsou uvedeny některé údaje s možnostmi, které armády mají. Je také řečeno, že „*dlouhodobě prosazovaná koncepce ničení tankové techniky palbami dělostřelectva ... je plně zabezpečena pouze v americké armádě*“ (str. 77), zatímco u západoněmecké armády tomu tak „*v důsledku nižší technické úrovně dělostřelecké výzbroje*“ (tamtéž), není.

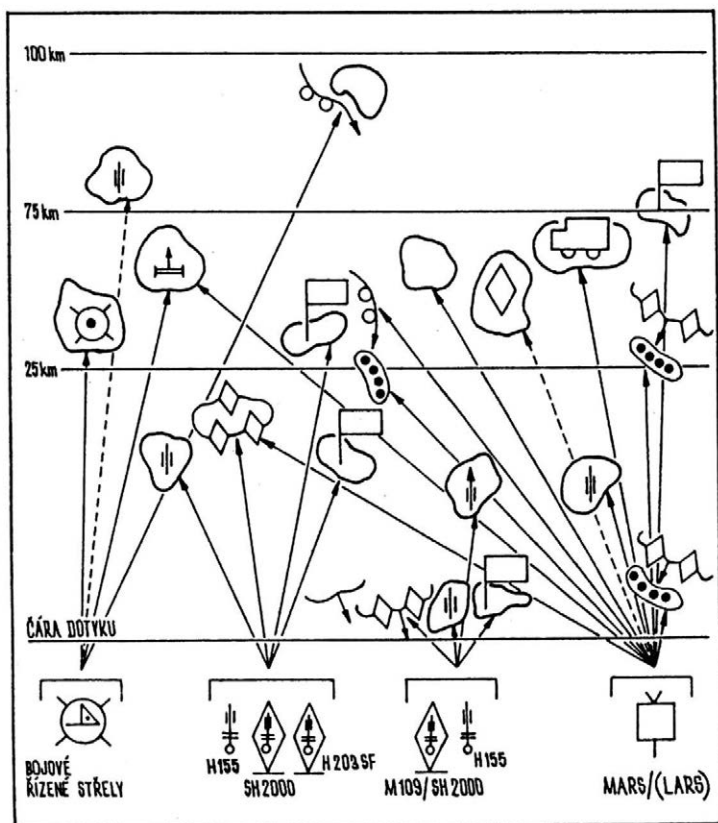
Autor ve svém článku jistě naznačil určité tendence, možnosti, a ani nemohl vyčerpat celou problematiku rejstříku protitankové obrany jednotlivých – v názvu uvedených – členských států Severoatlantické vojenské aliance.

Jaká je tedy vůbec koncepce dělostřelectva západoněmecké armády; je opravdu schopna s výhledem do budoucna teoreticky zadržet svým účinkem ničení 30 až 55 % tanků protivníka, za čistě akademické otázky, že by válečný konflikt v současné době mezi Varšavskou smlouvou a NATO vznikl a naší stranou byla respektována opatření obnovit pouze stav státní hranice našeho státu před agresí, protiúder by tedy nebyly vedeny na území protivníka.

Domnívám se na základě dostupných západoněmeckých i jiných materiálů, že velení západoněmecké armády vytvořilo takovou koncepci rozvoje struktury dělostřelectva do roku 2000 i pro devadesátá léta (teorie ohrožení dělostřelectva našimi vojsky působícími ve vlnách svými útvary z hloubky 10, 40, 120 a 270 km až po armádu druhého sledu včetně frontových útvarů), která je odpovídající proti-

váhou protivníka. Tato koncepce však nepočítá s protivníkem řídícím se přísně obrannou doktrínou, ale jako s útočníkem vedoucím operace hluboko do nitra zemí NATO.

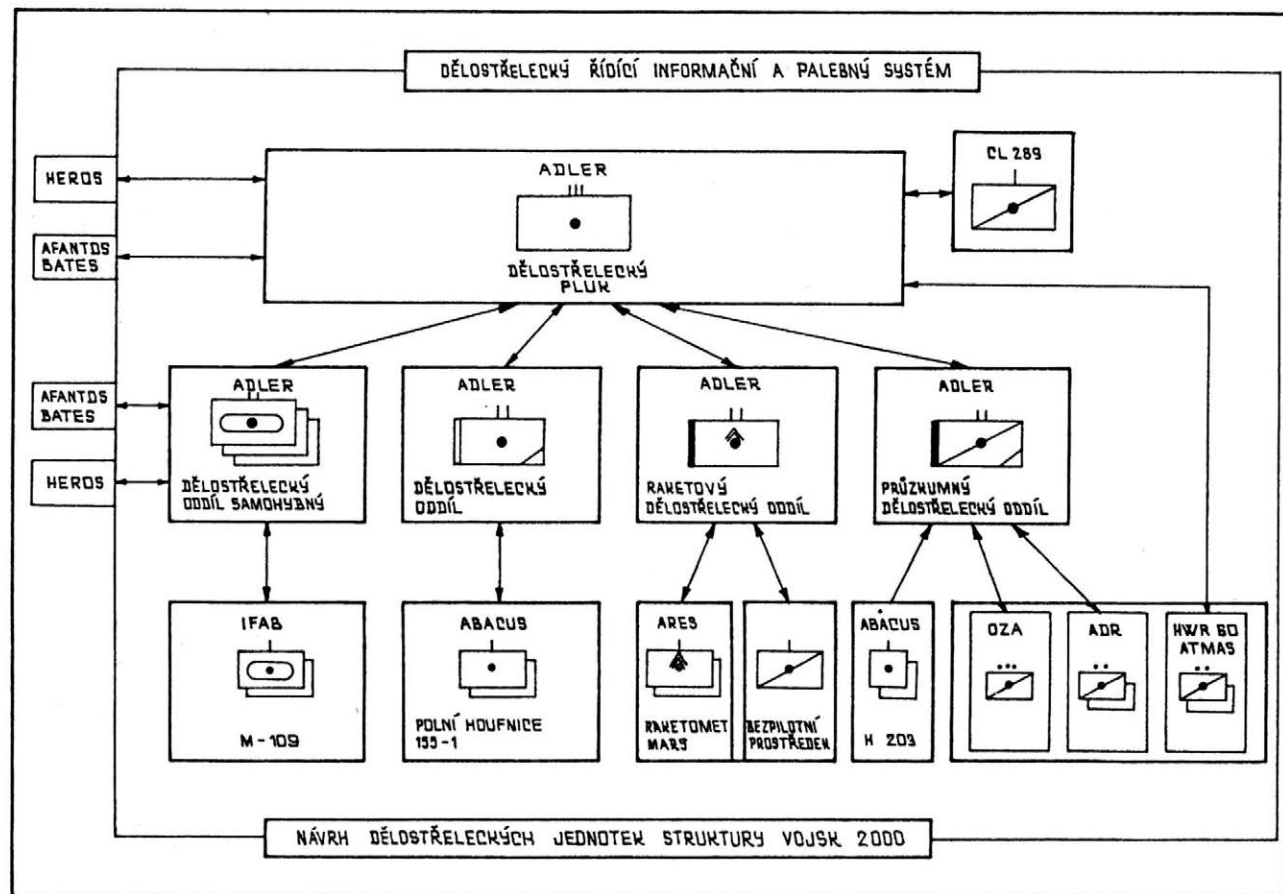
Předpoklad vytvoření struktury dělostřelectva 2000 je umožněn novými technologickými objevy v oblasti velení, informačním a palebném systému, průzkumu, palebného účinku, dosahu a mobility, ale také souvisí s přípravou osob.

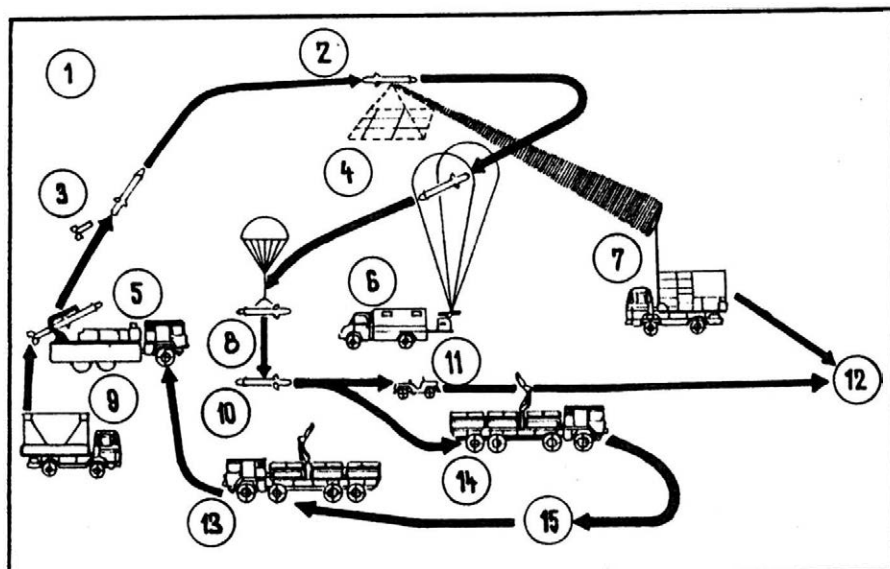
Obr. 1

Početní stavy osob u mírového zabezpečení dělostřelectva by se i nadále měly snížit, ovšem za předpokladu, že budou vytvořeny mobilizační podmínky k povolání dostatečného počtu záloh k vedení války.

Průzkum zavedením kvalitativně dokonalejších systémů například fotografických sondážů bezpilotních prostředků CL-289 (viz obrázek č. 2 a 3), pasivním,

Obr. 2

LEGENDA:

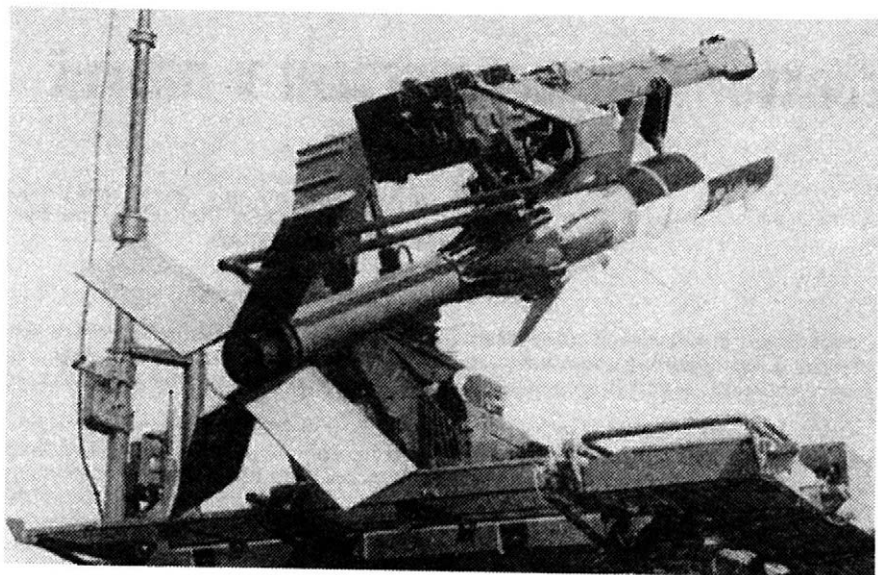
1. Prostor nasazení
2. Dráha vedeného průzkumu
3. Oddělení startovací rakety
4. Přistávací manévř
5. Startovací poloha
6. Navedení k přistání
7. Přijem obrazových dat
8. Přistávací prostor
9. Zadání úkolu
10. Sonda po přistání
11. Kazety s filmy
12. Zpracování filmů a jejich vyhodnocování
13. Doprava ke startu
14. Sondy po přistání
15. Sondy, které se znovu připravují na start

Obr. 3

ale i aktivním zjišťováním cílů i vzdušnými prostředky (LAPAS) se zabudovanými senzory získá na větším významu.

Velicí, informační a palebný systém lze rozčlenit na podsystémy: **ADLER** (plukovní a praporní úrovně), **IFAB** (pro jednotky samohybného obrněného dělostřelectva), **ABACUS** (pro jednotky polního dělostřelectva), **ARES** (raketové dělo-

střelectvo), **ATMAS** (atmosférický měřicí a vyhodnocovací systém), které slouží pro rychlé předávání dat cílů, vyhodnocování paleb by měly být počínaje koncem 90. let plně nahrazovány zbraňové systémy LARS a M-110 polní houfnicí 70. Dalším pokračováním by měly být samohybné obrněné houfnice 2000 (brigádní a divizní úrovně), MARS (divize), střely s plochou dráhou letu (u sborů).

Samohybné obrněné houfnice M-109 A3 G by měly zůstat ve vojscích nadále i po roce 2000. Hlavní dělostřelectvo 155 mm (také jako samohybné) a systém LARS budou používat kazetovou munici, jejíž protitankovost bude vylepšena vyhledávacími a naváděcími zapalovači, jimiž bude střela v konečné fázi dráhy letu řízena.

Dostřel při vedení paleb obyčejnou municí by měl být do 24 km, u munice s přidavným raketovým pohonem až 30 km. Tato munice není pouze pro ráži 155, ale i pro 203,2 mm.

Moje kratičká připomínka byla spíše rázu informativního, neřešila počty a poměry sil, varianty možného palebného působení západoněmecké armády, ale domnívám se, že měla přispět k ujasnění některých, především vývojových tendencí dělostřelectva armády NATO v dotyku s námi.

Podplukovník Ing. Jan Mestek